

ไวยากรณ์หน้าเดียว

ภาษาไทย เป็นภาษาแห่งความรู้สึก

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาแห่งโครงสร้าง และหน้าที่ตามไวยากรณ์

ประโยค ประธาน (คำขยาย) + กริยา (คำขยาย) + กรรม (คำขยาย)

นาม, สรรพนาม, วลีนาม และประโยคนาม ทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรม ต้องมีกริยาเสมอ

กริยา ต้องมีประธานเสมอ และกรรมด้วยถ้าเป็นกริยามีกรรม (transitive verb) และตัวทำให้เต็ม (complement) ถ้าต้องมี

คุณศัพท์ ขยายนาม อยู่หน้านาม

กริยาวิเศษณ์ ขยายกริยาคุณศัพท์หรือวิเศษณ์ อาจจะเป็นคำ วลี หรือประโยค อยู่ตรงไหนตามสะดวก

สันธานประโยคขึ้น นำหน้าประโยคขึ้นซึ่งอาจจะเป็นประโยคนาม ประโยคคุณศัพท์ หรือประโยควิเศษณ์

สันธานเชื่อม เชื่อม 2 ข้างที่ทำหน้าที่เหมือนกัน

บุรพบท คำนำหน้านามหรือสรรพนามที่เป็นกรรมของมัน เพื่อสร้างวลีขยาย

กริยาปลาย -ing   Verb to be + -ing   = กำลัง
                                  ใช้เป็นนาม   = การ, ความ
                                  ใช้เป็นคุณศัพท์   = ผู้กำลัง, ที่กำลัง
                                  ใช้เป็นสันธานประโยคขึ้น   = เมื่อ, แม้, เพราะ
                                  ใช้เป็นวิเศษณ์   = โดย, พลาง
                                  ใช้เป็น infinitive   = เพื่อ, ให้, ที่จะ, ว่า

กริยาช่อง 3   Verb to have + ช่อง 3   = ได้
                                  Verb to be + ช่อง 3   = ถูก
                                  ใช้เป็นคุณศัพท์   = ผู้ถูก, ที่ถูก
                                  ใช้เป็นสันธานประโยคขึ้น   = เมื่อถูก, แม้ถูก, เพราะถูก
                                  ใช้เป็นวิเศษณ์   = โดยถูก, พลางถูก

นาม + ed   ➔   คำนาม + ed มีคุณศัพท์นำหน้า = ที่มี

To   นำหน้านาม   = แก่, ถึง, ที่, ไปยัง
      นำหน้ากริยา   = เพื่อ, ให้, ที่จะ, ว่า

การออกเสียง

1. พยัญชนะ ต้องออกเสียงชัดเจนทุกตัว เว้นตัวเงียบ(silent)
2. สระ ออกเสียงไม่ตายตัว ต้องสังเกตเป็นกลุ่ม และออกเสียงดัง ๆ ให้อัดปาก
3. แอ็กเซ่น(accent) ขาดไม่ได้ ต้องหัดออกเสียงดัง ๆ จนติดปาก